

Kan Yvonne voorkomen dat
haar huwelijk op de klippen loopt?

Afra Beemsterboer

Wilde vaart

Wilde vaart

Afra Beemsterboer bij Uitgeverij Zomer & Keuning

De puzzel van Pleuni

De tuin van Teun

Tegen de stroom in

Met de stroom mee

Open slot

Onderweg (verhalenbundel)

Banden van vroeger

Verdwaalde zwaluw

De muurbloem

Hoofdstuk 1

‘Dat meen je niet!’ Ralfs stem sloeg over, hij zei nogmaals: ‘Dat meen je niet!’

‘Ja, dat meen ik wel.’ Yvonne hief haar glas al om te proosten, maar ze bevroor in de beweging. Deze reactie verwachtte ze niet. Verbaazing, daar had ze rekening mee gehouden, en dat Ralf zijn oren niet kon geloven, maar dit leek op ontkenning.

‘En of ik het meen. Alles is in gereedheid gebracht.’

Haar man leek niets te willen weten van de megaverrassing die ze voor hem bedacht had.

Zoals alles, was ook dit moment perfect voorbereid. Ze had al lang geleden dit restaurant uitgezocht waar ze met hun hele gezin zouden gaan eten wanneer Ralfs prepensioen begon. Na vierendertig jaar kapitein op de wilde vaart te zijn geweest, kwam hij eindelijk thuis. Pensioen of niet, de liefde voor de zee en varen was onstilbaar.

Toen hij met Yvonne, zo’n drie jaar eerder, de nieuwe boot van zijn vriend Brandt van Nimwegen bewonderde, had hij gezegd dat het hem geweldig leek om een zeiltocht te maken langs de havens aan de Atlantische Oceaan.

Dat kon nu, Yvonne had dat in orde gemaakt. En nu hoefde dat ineens niet meer?

‘Nou, pap, je zou iets enthousiaster kunnen reageren, ja?’ Marloes, hun dochter, vond het niet leuk dat haar pa haar moeder afviel.

‘Ja, pa, het is een beetje minne reactie van je,’ was hun oudste zoon Daan het met zijn zus eens.

‘Charmant is anders, kun je stellen.’ Alex, de jongste van de twee zoons, keek zijn vader meewarig aan.

‘Je moest eens weten wat mama er allemaal al voor gedaan heeft.’

Marloes porde haar vader nogmaals. Hij kon toch wel een beetje belangstelling tonen?

Yvonne legde haar hand op haar dochters arm. 'Laat maar, lieverds, ik denk dat het je vader een beetje koud op zijn dak valt.'

De vriendinnen van Daan en Alex en Marloes' vriend hielden zich heel kies buiten dit gesprek, maar Marloes had geen zin om haar vader te sparen. 'O, je doelt op die aloude trek van pap. Dat hij nooit eens meteen ergens enthousiast over is.'

'Zo is het wel genoeg.' Yvonne drukte iets steviger op haar dochters arm. 'Ik had inderdaad een heel verhaal willen houden over wat er allemaal aan de zeiltocht voorafgegaan is, maar we laten het onderwerp rusten.'

De teleurstelling kwam hard aan bij Yvonne, maar wellicht was er niets meer aan de hand dan dat Ralf inderdaad aan de gedachte moest wennen dat ze over een paar dagen voor een langdurige zeilreis zouden vertrekken.

Ze pakte opnieuw haar glas. 'En toch,' begon ze. Dat klonk verkeerd, ze hernam: 'Ik wil op jou toosten, Ralf. Ik ben blij dat je gestopt bent met werken, ik ben blij om je weer bij me te hebben. Als mijn man en als vader voor de kinderen.'

'Dank je wel, Von.' Hij tikte zijn glas tegen het hare.

'Welkom thuis, kap'tein,' zei Yvonne.

De zeilreis hing als een groot, niet te vermijden onderwerp in de lucht, maar schoof voor de rest van de avond terug tussen de coulissen.

Yvonne ging naast Ralf in bed liggen. Hij hield zijn handen ineengeslagen, een frons boven zijn wenkbrauwen.

'Piekers?' vroeg ze.

'Hoe kom je toch bij het idiote idee om zo'n megazeiltrip op te zetten?'

Het was krenkend, om het zo gezegd te krijgen, maar ze stapte eroverheen. 'Dat was jouw wens.'

‘Mijn wens? Welnee, Von.’

Met het optrekken van haar wenkbrauwen zei ze: ‘Leg uit.’

‘Ik wilde best met je zeilen, maar dan op de binnenwateren, in eigen land, tochten van een paar dagen, een week of zo.’ Ralf beet op zijn wang om zijn woorden af te wegen.

‘Ik heb je toch echt een aantal jaren geleden meer dan eens horen zeggen dat het je geweldig leek om andere havens rondom de Atlantische Oceaan aan te doen.’

Ralf schudde eventjes zijn hoofd. Het zei hem niets. ‘Dat had toch nooit gekund met de *Helena*?’

Yvonne merkte dat hij van afwijzing verschoof naar iets van belangstelling. ‘Eh, nee.’

‘Wat is er gebeurd... met de *Helena*?’

‘Die heb ik uitgeleend voor de duur van onze zeiltrip.’

‘Zo.’ Hij had fijne herinneringen aan de Maxi 7,7 van zijn ouders, die ze altijd mochten gebruiken voor hun familietochten. Aan boord van het kleine kajuitzeiljacht, dat naar zijn moeder genoemd was, hadden ze gezinsvakanties gehouden. Hij zag zijn kroost weer krielen aan boord. Aan dek, reddingsvestjes om die kleine lijfjes. ‘Oké. Nou, het zal wel, maar... hè? Uitgeleend?’

Hij draaide zijn hoofd op het kussen. Yvonne zag nog maar één oog, dat haar bevreemd aankeek.

‘Met welke boot gaan we dan zeilen?’ Hij hoorde wat hij zei. ‘Met welke boot had je willen gaan?’

‘Met de *Persephone* van Brandt,’ antwoordde ze simpelweg. Het was voor haar allang een uitgemaakte zaak.

‘Met die poenige Salona negenendertig? Dat is dertien meter schuit, Yvonne. Hoe dacht je daarmee te gaan zeilen?’

‘Dat kan single handed, al is het een stuk gerieflijker om het met zijn tweeën te doen.’

‘Dat weet je dus al.’

‘Ja, natuurlijk.’

‘Je hebt geoefend?’

‘Allicht.’

‘Met Brandt?’

‘Dat spreekt vanzelf. Hij kent de boot het beste.’

‘Staat die maat van mij, die mafkees, zijn speeltje zomaar af?’

‘Nee, ik... we huren hem.’

‘En waar vaart hij dan mee, zolang als...’

Yvonne klakte met haar tong.

‘Met de *Helena*,’ begreep Ralf. ‘Zo ken ik Brandt van Nimwegen weer. En daarmee was ook meteen de huur betaald?’

‘Ja, zolang we zonder schade blijven. Ik vond het wel een goede deal.’

‘O ja, voor een goede deal gaat hij varen met een boot die half zo groot is als de *Persephone*. Dat klinkt wel als Brandt.’ Ralf snoof. Brandt deed altijd vaag over hoe hij aan zijn geld kwam, maar het moest wel tegen de plinten klotsen als hij zich zulke grappen kon veroorloven.

‘Je bent gaan zeezeilen dus.’

‘Nou en of.’ Yvonne glimlachte trots.

‘Aan die zelfgenoegzame snuit van je te zien, vond je dat wel leuk.’

‘Hm-hm. O Ralf, ik zie het voor me.’ Yvonne ging weer zitten. Ze barstte los in het betoog dat ze eerder in het restaurant had willen houden. Ze vertelde dat ze haar vaarbewijs gehaald had, net als haar marifoniecertificaat, ze had leren navigeren. Ze noemde nog veel meer op, tot Ralf zei: ‘Dat klinkt alsof je wel in je eentje kunt gaan.’

‘Ralf, ik heb dit voor jou op touw gezet.’ Dat was geen leuke opmerking van hem, maar Yvonne was niet meer te remmen. ‘Ik heb met de kinderen afgesproken dat ze ons nakomen als we ergens langere tijd afgemeerd liggen.’

‘Wacht eens. Dat etentje van vanavond. Dat was niet om mijn thuiskomst te vieren,’ begreep Ralf. ‘Dat was een afscheid.’

‘Eh, ja. Maar je moet begrijpen dat ik het wel zo moest doen om de verrassing in stand te houden.’

Hij wist niet wat hij ervan moest denken.

‘Ralf, kom op! Denk je toch eens in hoe leuk dit is. Dit is een geweldig begin van je prepensioen. En nog wat. Als we dit nog hadden moeten optuigen na je pensionering, zou het er nooit meer van zijn gekomen. Ik ken je intussen wel een beetje, hè?’

‘Misschien niet.’ Hij dacht even na. ‘Ik had toch wel graag gehad dat je mij hierin had gekend. Er is nu niet gevraagd of ik dit wel wilde. Wellicht had ik mijn pensionering heel anders willen beginnen.’ Hij was overrompeld door de wilde plannen van zijn vrouw. Dit was niet het beste moment om te zeggen wat hij voor zich had gezien.

Dit wás wat je wilde, Yvonne weerlegde zijn woorden in gedachten.

Ze kroop weer onder het dekbed en veranderde van plan. Ze streelde Ralfs borstkas. ‘Zo, zeeman, hallo daar.’

Hij duwde haar hand weg.

‘Is het je een beetje te veel?’

‘Ja.’ Hij zuchtte. ‘Het is me inderdaad een beetje te veel.’

‘Welterusten dan maar.’

‘Slaap lekker.’ Ralf ging op zijn rechterzijde liggen. Voor de zoveelste keer dacht hij: zie je wel, ik doe er niet meer toe, er wordt geen rekening met me gehouden, wat ik wil speelt geen rol, maar ik ben nog niet uitgespeeld.

Yvonne draaide zich op haar andere zijde, haar rug naar Ralf toe. Ze wist toch hoe het ging. Als Ralf na tien maanden op zee voor een verlof van drie weken thuiskwam, moest hij altijd eerst een paar dagen in zijn walritme komen. Nu hij helemaal niet meer naar zee hoefde, was de omschakeling waarschijnlijk nog veel groter. Zij had daar haar hele verrassingspakket nog bovenop gestapeld. Het was logisch dat ze niet langer kon wachten dan tot het etentje om met haar grote onthulling te komen, maar dat dat Ralf zo’n beetje omverblies, dat was niet zo verwonderlijk. Wel vreemd dat hij zich niets kon herinneren van die eerder geuite wens. Dat bracht Yvonne aan het wankelen. Had ze deze megagrote onderneming dan voor niets op touw gezet? Nee, beslist niet, herinnerde ze zich. Brandt had het zelfs bevestigd. Kort nadat hij de *Persephone* had gekocht, had Ralf in zijn bijzijn verzucht:

‘Wat moet dat heerlijk zijn, lekker toeren op zo’n prachtboot, langs de havens aan de Atlantische Oceaan.’

Door Ralfs reactie werd er een deuk geslagen in haar overtuiging en vastbeslotenheid. Ze hield haar gezicht in de plooi en deed alsof ze onwankelbaar de zeilreis ging volbrengen, maar ze was niet meer zo zeker van zichzelf. Haar zin om te gaan was ingezakt.

In de drie dagen voor zijn afscheidsreceptie was Ralf onverschillig, bijna apathisch. Hij liep doelloos door het huis. Hij stond met zijn handen in zijn zakken in de tuin, een beetje rond te kijken, af en toe bezig met zijn mobiel. Als hij al betrokkenheid toonde bij het huishouden en zijn gezin, dan was het om af te geven op het feit dat Marloes met haar vriend Jeroen samenwoonde, onder zijn dak. Daar had hij het moeilijk mee. Maar het is nodig, zei Yvonne dan tegen hem, omdat het jonge stel op het huis zou passen als zij op hun reis vertrokken.

In pogingen om hem af te leiden, vertelde ze waar ze tegenaan was gelopen bij de voorbereidingen van die trip. Ralf reageerde amper, dan liep hij maar weer eens de tuin in.

Hij komt nog wel tot zichzelf, zo praatte ze Ralfs lethargie goed, hij moet nog even in zijn walritme komen. Ze maakte zich langzamerhand zorgen. Dat inkomen duurde wel lang. Zou er wat achter zitten? Voorzichtige vragen in die richting kwamen haar op een ‘hm’ te staan.

Het ging door haar heen om de hele operatie af te blazen, maar op basis van wat? Ziekte, die zij zich inbeeldde bij Ralf? Afblazen, op grond van vage reacties van haar man? Nee. Dat was te weinig om op af te gaan. Het was duidelijk dat hij geen zin had in deze onderneming, maar erg uitgesproken in zijn bezwaren was hij niet.

Ze liet hem karweitjes doen, om hem te betrekken bij wat er op handen was.

Hij deed heel dociel wat Yvonne hem vroeg.

Ze probeerde Ralfs enthousiasme aan te wakkeren, zodat ze er zelf ook weer op kon aanhaken, maar hij bleef er koel onder.

Met die kleine duwtjes probeerde Yvonne haar man ook voor te bereiden op de receptie die voor hem was georganiseerd. Iedereen bij Rederij Van Giessen was op de hoogte van wat ze voor haar man had georganiseerd, tot de hoogste baas aan toe. Ze hadden keurig gezwezen, zoals ze de collega's van Ralf had gevraagd.

Leonard van Giessen had bedongen dat hij erop terug mocht komen op de receptie, iets wat Yvonne niet kon weigeren. Van Giessen had gezegd dat er een passend cadeau was bedacht.

‘Ralf, ik ga afronden,’ werkte Van Giessen naar het eind van zijn toespraak toe. ‘Je hebt vast begrepen, na deze lange vaarwelspeech, dat wij, als Rederij Van Giessen blij zijn geweest met je inzet in de afgelopen vierendertig jaar. Ik durf, samengevat, te zeggen dat er waarschijnlijk geen enkele grote haven op de Atlantische Oceaan bestaat die jij niet namens ons hebt aangedaan. Het zal niet makkelijk zijn om je te vervangen. Jij beheerste het vak als kapitein in de wilde vaart als geen ander. Wij, als rederij, wensen je een fantastische tijd gedurende je prepensioen toe.’

De aanwezigen applaudisserden. Ralf ging staan, maar Van Giessen nam nog een keer het woord. ‘Ga nog maar even zitten. We zijn nog niet klaar met je, nog één klein dingetje. Het is je vast opgevallen dat geen van ons, ook ik als directeur niet, je een cadeau heeft overhandigd. Dat komt omdat ik, wij allemaal, het je niet kunnen laten zien. Er is iets geregeld. Na de receptie worden jullie naar een hotel gebracht, dat zo dicht mogelijk bij de haven ligt waar eh...’

Vanaf de plek naast haar man, vulde Yvonne ogenblikkelijk aan: ‘De *Persephone*.’

‘... de *Persephone* ligt, in Vlissingen. Gezien het vroege tijdstip waarop jullie morgen willen vertrekken.’

Morgen, mimede Ralf naar zijn vrouw, zijn wenkbrauwen in een vragende frons.

Yvonne legde haar hand op zijn been, met een hoofdknikje seinde ze: luister nou maar even.

‘... leek het ons slim om de reisafstand zoveel mogelijk te beperken. Jullie slapen vannacht in Hotel De Leugenaar in Vlissingen. Morgenochtend, bij het aan boord gaan, krijgen jullie ontbijt mee van de warme bakker.’ De directeur kon zijn lachen niet houden bij het slotakkoord van zijn toespraak. ‘Ralf, Yvonne, het is niet gek om te veronderstellen dat jullie weer een beetje aan elkaar moeten wennen. Daarom hebben de collega’s en ik het gepast geacht om de bruidsuite voor jullie te reserveren. Ik stel voor dat we nu overgaan op de champagne. We vieren tenslotte een heuglijk moment.’

Er werd geklapt en gejoeld, terwijl de champagne werd rondgedeeld. Ralf goot de champagne naar binnen, ondertussen in het wilde weg handen schuddend.

‘Toilet,’ zei hij tegen Yvonne en verdween uit de zaal.

‘Maar,’ ze probeerde hem tegen te houden, ‘er wordt een woordje van je verwacht.’

‘Zo terug.’

Yvonne haalde haar schouders op tegen de bevreemde blikken. ‘Als je moet, moet je.’

Ze stapte over het onhandige moment heen, om met een glimlach de complimenten in ontvangst te nemen. ‘Je hebt een stoer stukje werk geleverd, dame.’ Een ander zei: ‘Geen wonder dat Ralf er zo verbluft bij stond. Dit verwachtte hij niet.’ Ze moest lachen om een collega die zei: ‘De echte kapitein van jullie twee is die aan de wal.’

Yvonne draaide zich om op het tikje op haar schouder. Brandt stond achter haar. ‘Hé, was je hier de hele tijd al?’

Hij kuste haar op de wang. ‘Ik ben achter in de zaal geschoven, vlak voor het officiële gedeelte. Dat is goed gegaan, hè? Knap hoor, dat het hele bedrijf jouw grote verrassing voor zich heeft gehouden. Hoe is Ralf eronder?’

Yvonne probeerde een glimlach te produceren, maar haar mondhoeken trokken omlaag.

‘O, zo dus. Ik vraag het hem zo direct zelf wel. Waar is hij trouwens?’

Ralf kwam terug van het toilet en greep lukraak een biertje van het blad van een serveerster. Hij dronk het glas sneller leeg dan dat de serveerster haar evenwicht kon herstellen om haar dienblad recht te houden.

Er werd tegen zijn schouder geduwd. ‘We willen jou ook nog even horen, Ralf. Nog een duw, nog een stukje dichters bij de microfoon. ‘Ja, kom op, oud-kapitein, je hebt toch ook nog wel wat te zeggen?’

Hij nam de microfoon en verzoon een toespraakje bij elkaar. Hij zei naar waarheid dat hij nauwelijks kon bevatten dat hij niet meer terug hoefde naar de koopvaardij. Dat hij er niet over uit kon wat hem met de door Yvonne georganiseerde zeilreis te wachten stond. Het klonk hem als onsamenhangend gebrabbel in de oren. Om daar een draai aan te geven zei hij maar flink vaak ‘bedankt’, in de richting van de rederij, de collega’s, Yvonne.

Na zijn zogenaamde speech was er geen houden meer aan. Yvonne probeerde een paar keer het tempo waarin hij glazen bier achterover-sloeg te vertagen, maar Ralf trok zich er niets van aan.

Yvonne zag dat het Brandt ook was opgevallen, ze kon niet horen wat er werd gezegd, maar ze dacht aan het gesprek tussen die twee te zien – ze stonden een eindje verderop – dat hij Ralf op zijn drankgelag aansprak. Ze zag twee kwaai koppen tegenover elkaar. Ralf schudde Brandts hand af, nog voor die zijn schouder raakte.

Voordat hij vertrok kwam Brandt naar Yvonne toe. ‘Von, ik weet niet wat Ralf mankeert, hij lijkt erop uit om zoveel mogelijk bier te drinken.’ Hij spreidde zijn handen in een verontschuldiging, die zei: ik kan er niets aan doen. ‘Ik ga maar weer.’

‘Nu al?’

‘Ja, ik ben de vreemde eend hier in de bijt, die moet weten wanneer zijn tijd erop zit.’ Hij knipoogde.

‘Ja, ja,’ zei Yvonne. Ze kende de knipoogjes van Brandt. Ze wist dat het verwijzingen waren naar zijn nogal afwisselende liefdesleven. Brandt stond bekend als vrouwenverslinder, maar naar haar was hij onveranderd correct en respectvol, op één klein intermezzo na, maar

ze stond zichzelf nu niet toe om daaraan te denken. Yvonne had een heel goede vriend aan hem. 'Is ze leuk?'

Hij knipoogde weer, het was zowel een antwoord op haar vraag als het ontwijken daarvan. 'Von, ik wens jullie een goed vertrek, morgenochtend. Jij gaat het redden, maar niettemin sterkte, meid, ook met die daar.' Hij wees met zijn hoofd in de richting van Ralf.

'Goed dat je er was,' zei ze.

Met een gebaar dat een telefoon aan zijn oor moest voorstellen zei hij: 'Ik hoor gauw van je, hè?'

Ralf lustte wel een biertje en hij kon het hebben ook, maar dit was geen normaal gedrag. Dit kende Yvonne niet van hem, net zomin als dat hij zo vaak naar het toilet moest. Het was behoorlijk gênant ook, om zo te slempen op zijn eigen afscheidsreceptie. Ze voelde de plaatsvervangende schaamte waardoor ze zich geen houding wist te geven. Begreep hij dan niet dat dit het laatste was wat de collega's van hem zagen? Snapte hij niet wat voor indruk hij hiermee achterliet?

Aan het einde van de receptie kon Ralf alleen nog maar slissend 'dank je wel' zeggen, hij tolde op zijn benen.

De taxichauffeur die hen naar Vlissingen zou brengen keek bedenkelijk naar zijn vrachtje.

'In het vak achter mijn stoel zitten...' Hij wees. 'Voor het geval dat.' 'Ja ja,' zei Yvonne, krimpnd van ellende.

Ralfs hoofd leunde achterover op de achterbank, hij slingerde mee in de bochten. Hij was starnakel dronken.

Hoofdstuk 2

De taxichauffeur hielp Ralf uit de auto, waarna de nachtportier van het hotel het overnam. Die regelde de sleutel van de kamer en ging mee de lift in. Yvonne kon haar man, die bijna negentig kilo dood gewicht was, niet houden.

‘Nu red ik het wel. Dank u,’ zei ze tegen de portier, die Ralf op bed had weten te hijsen.

De deur viel dicht, Yvonne trok Ralf zijn schoenen uit. Ze zette ze onder een stoel en slaakte een diepe zucht bij het zien van haar man, die snurkend zijn roes uitsliep.

‘Om je dood te schamen. Wat heb je er een vertoning van gemaakt,’ mompelde ze.

Ze keek rond in de prachtige suite die voor hen gereserveerd was. Dat Ralf daar niets van mee kreeg, omdat hij verschrikkelijk dronken was, dat was een gebaar van minachting. Net zoals hij zich, in zijn laveloze toestand, respectloos had gedragen naar de aanwezigen op de receptie, naar de taxichauffeur, naar de portier. En naar zijn vrouw.

‘En ik lachte het maar een beetje weg, omdat ik niet wist wat ik ermee aan moest. Je wordt bedankt.’ Ze liet Ralf liggen zoals hij lag, in zijn kleren, en ging naar de badkamer.

Ze pakte een pon uit de tas die al was meegegaan naar de receptie en schoof onder het dekbed.

Met haar handen achter haar hoofd staarde ze naar het plafond.

Sinds ze tegen Ralf had gezegd dat ze gingen zeilen, was alles misgegaan.

De voorbereidingen hadden een paar jaar in beslag genomen, maar op het moment dat ze haar verrassing presenteerde, was alles geregeld. Ze was getraind en opgeleid om met de *Persephone* te kunnen

zeilen. De boot zelf was piekfijn in orde, daar had Brandt op toegezien. Er was niets over het hoofd gezien.

Behalve dat Ralf er geen zin in had.

Was hij echt helemaal klaar met varen? Wilde hij niets meer met de zee te maken hebben?

Dat had Yvonne hem niet gevraagd.

Omdat ze zeker wist dat dit zijn wens was.

‘Ik heb het voor jou gedaan,’ fluisterde ze tegen Ralfs ronkende gestalte.

Hoe langer ze bezig was met het organiseren van de reis, hoe meer ze er zelf ook zin in kreeg. Dat het bij Ralf helemaal verkeerd viel, kwam bij haar aan als een dubbel zwaarwegende teleurstelling.

Over een paar uur was het vertrek al en van de opgetogen stemming waarin dat zou moeten gebeuren, was niets meer over.

Yvonne was eraan gewend dat Ralf nooit meteen ergens enthousiast over was, maar als hij even de tijd had gehad, was hij wel te porren voor haar plannetjes. Was hij niet warmgelopen voor de zeilreis omdat hij zelf een ander begin van zijn prepensioen voor zich zag? En had hij dat niet durven zeggen? Wat zat hem zo dwars? Wat was zo’n teleurstelling voor hem, dat het nodig was om zich een stuk in de kraag te zuipen? Was het om dezelfde redenen waarom hij eerder zo sloom was, zo afwezig en teruggetrokken in zijn eigen wereldje?

Zou ze iets van een verklaring kunnen vinden op zijn mobiel?

Ze ging rechtop zitten. Ralf was eerder in coma dan in diepe slaap. Hij zou haar niet betrappen als ze zijn mobiel uit zijn jasje pakte.

Zijn rechterarm was loodzwaar. Ze trilde van de inspanning en, opeens ook, van de zenuwen. Het lukte haar om zijn duim op het schermje te drukken. De telefoon kwam tot leven.

Het whatsapp-icoontje vermeldde een aantal niet gelezen berichten.

Vast berichtjes bij het afscheid en voor een goede vaart, hoopte ze. Of berichtjes van de kinderen.

‘Mira?’ Yvonne kende geen Mira. Geen profielfoto in de app? Al-

leen een naam? Die voor haar onbekende naam was een onheilstijding die als ijswater over haar rug liep. In haar hoofd ontstond een koortsachtige hitte. Een idiote hartslag liet haar vinger boven het scherm trillen.

Wil ik dit wel weten, dacht ze. Alles in haar zei nee, toen ze op Mira's app drukte.

'Wat heb jij voor mij verborgen gehouden?' zei ze tegen haar slapende man.

Dit flik je me niet, Ralf! Ik pik het niet, hoor je! Mocht je soms denken dat je hiermee van me af bent, denk dan nog maar eens na!

De kwaaië, dwingende toon van dat berichtje liet bij Yvonne de alarmbellen afgaan. Deze Mira klonk of ze aanspraak op Ralf kon maken.

Ralf, sukkel, dacht Yvonne, waar ben jij ingetrapt? Word je gechanteerd? Door haar schrik heen, schoot ze haar man al te hulp. Ze moesten dit zo snel mogelijk oplossen. Dat was natuurlijk de reden waarom er geen foto bij de app stond van die zogenaamde Mira. Het was een oplichtster, of misschien nog erger, een oplichtersbende.

Of was het wat anders?

Yvonne scrolde met een paar flinke zwiepen terug in de app. Het scherm gaf gehoorzaam aan waar ze in de tijdlijn was beland: een paar maanden terug.

Mira was geen oplichtster, ze was Ralfs liefje...

Yvonne was terechtgekomen in een verhitte berichtenwisseling tussen hem en Mira.

... denk nog vaak aan onze tijd samen ... genoten van je ... wil met jou ... stapelgek op jou... kan niet wachten tot ... eindelijk samen ...

'Nee!' Yvonne scrolde door, verder de gesprekshistorie in. Ze kreeg meer van hetzelfde te zien. 'Nee!'

Uit Ralfs reacties op Mira's berichten sprak hetzelfde smachten, hetzelfde heftige verlangen naar haar als zij naar hem had. Er kwam een hartstocht uit naar voren, die Yvonne niet van hem kende.

Het was al zo'n negen maanden aan de gang.

Ze kon niet verder lezen, de letters dansten voor haar ogen.

Dat was jij aan het doen, besepte Yvonne, en niet alleen in de afgelopen dagen, maar weken, zelfs maanden.

Dat meen je niet, hoorde ze hem weer zeggen tijdens het etentje. Dat was een reactie uit schrik. Dat hij door haar voor een voldongen feit werd gezet, paste absoluut niet in zijn plannen.

Het kippenvel trok over Yvonne's hele lijf, ze zuchtte beverig bij de gedachte aan wat Ralf aan het opzetten was. Dat verklaarde zijn gedrag.

Hij kon niet weigeren om met haar te gaan zeilen. Yvonne zou een verklaring voor zijn weigering eisen. Een verklaring die hij niet zomaar paraat had. Ralf was bezig geweest een acute, onvermijdelijke situatie in de hand te houden. Eentje die niet in de hand te houden was.

Wie die Mira ook was, het was duidelijk geen vrouw die zich makkelijk neerlegde bij deze onverwacht ontstane omstandigheid.

Die avond was Ralf in het nauw gedreven door het feit dat ze al heel snel zouden vertrekken: de volgende ochtend.

Nu snapte Yvonne wel waarom hij het op een zuipen had gezet: hij wist zich geen raad meer.

Met een vieze smaak in de mond scrolde Yvonne naar de berichten van de afgelopen avond.

Meer lezen zou haar alleen maar meer pijn opleveren, maar het was onhoudbaar. Ze móést meer weten.

Lief, even een kort berichtje, ik moet zo terug naar mijn afscheidsfeest. Ik had je beloofd om na de receptie Yvonne te zeggen dat ik wil scheiden...

‘O, werkelijk? Dat zou je gewoon even doen,’ gromde Yvonne, ze keek vol minachting naar haar man.

... maar dat gaat niet lukken. We vertrekken morgenochtend al om te gaan zeilen. Ik zal mee moeten, maar ik verzin er wat op om zo snel mogelijk weer terug te keren. Liefs, jouw Ralfie.

‘Jouw Ralfie? Jóúw Ralfie?’ Yvonne slikte met moeite een brok in haar keel weg. ‘Maar echt...’

Wat een prachtige reis moest worden, brengt hun relatie in zwaar weer

Ralf, kapitein op de wilde vaart, gaat met pensioen. Zijn vrouw Yvonne heeft het perfecte plan om dat te vieren: een zeiltocht langs de Atlantische kust. Nu kunnen ze alle tijd inhalen die Ralf voor zijn werk weg was! Jeugdvriend Brandt leent hun zijn zeilboot uit en heeft Yvonne stiekem lesgegeven, zodat ze Ralf kan verrassen.

De trip loopt echter heel anders dan Yvonne voor ogen had. Ralf lijkt helemaal niet zo enthousiast om met haar op reis te gaan. Wat houdt hij voor haar achter? En wat moet ze met de gevoelens die ze ongewild voor Brandt heeft gekregen?

Afra Beemsterboer schrijft heerlijke familieromans met een rauw randje. Haar kleurrijke karakters sluit je gemakkelijk in je hart. Eerder schreef Afra onder andere *De tuin van Teun* en *De puzzel van Pleuni*.

ISBN 978 90 2055 734 3 NUR 344

9 789020 557343 >

www.romanserie.nl

Romanserie